

Forslagsstillerne har ikke ønsket at give nogen bindende anvisninger på, hvordan revselsesrettens afskaffelse skal formuleres lovteknisk. Det skyldes ønsket om ikke at blokere for det væsentlige: at den skal afskaffes, og at det skal foregå, uden at hensigten er at indføre sanktioner.

I debatten om revselsesrettens afskaffelse har der været anvist adskillige muligheder, herunder et tillæg til straffelovens § 244, et tillæg til straffelovens § 213, et tillæg til myndighedslovens § 19 eller en helt ny, særskilt lov¹⁾.

Forslagsstillerne er ganske fordomsfrie i så henseende, når blot den ovenfor præciserede hensigt bliver fulgt. Beslutningsforslaget er en opfordring til regeringen om at vælge den form, som opfylder hensigten og kan samle flertal.

¹⁾ Jørgen Jepsen: Om afskaffelse af revselsesretten, »Med børn skal land bygges«, 1977, side 206ff.

Til punkt 3

Forslaget om etablering af krisecentre og beredskabsfamilier er tænkt som en service ikke kun for børnene, men for børnefamilierne.

For mindre børns vedkommende vil det i praksis normalt være forældrene, der benytter sig af tilbudet om nogle dages aflastning, når problemerne er ved at vokse dem over hovedet. For de større børns vedkommende vil det nok hyppigst være børnene selv eller børn og forældre i forening, som henvender sig om midlertidigt ophold for barnet.

Behovet er indlysende. I dag er det kun dækket i de aller alvorligste tilfælde i Københavnsområdet og slet ikke dækket i resten af landet. Målet må være, at det dækkes over hele landet og i en mildere fase, hvorved krisecentrene ville kunne få både en opsøgende og en forebyggende virkning.

Skal noget sådant lykkes, så må man sikre, at krisecentrene ikke opfattes som vendt mod forældrene eller som centralistiske, bureaukratiske institutioner. Derfor skal de helst høre til i lokalsamfundet, de skal være åbne og ubureaukratiske, de skal være åbne for råd og vejledning lige fra garden.

Det er ikke nogen let opgave at overvinde den mistillid, som forældre forståeligt kan have til en hjælpeforanstaltning, som uundgåeligt forbindes med deres egen kommen til kort som forældre. Derfor er det afgørende vigtigt, at krisecentrene ikke kun bliver tilflugtssteder for større børn i krisituationer, men også bliver aflastningsmuligheder for småbørnsforældre, der pludselig ikke kan klare det.

Det er en kendsgerning, at voldsanvendelsen og især den grovere fysiske vold fortrinsvis rammer de helt små, d.v.s. børn under 4 år. Det er ligeledes en kendsgerning, at de fleste forældre i disse situationer er helt klar over, at den er gal, og har dårlig samvittighed over det, men i situationen var presede og ude af ligevægt. Der er grund til at tro, at en aflastningsmulighed i sådanne situationer – før de spidser til – vil blive opfattet som en værdifuld hjælp, og at forældre, som har modtaget en sådan hjælp fra et krisecenter, vil have et anderledes positivt forhold til centret, også hvis deres børn nogle år senere skulle opsøge det af egen drift.

Det vil naturligvis hjælpe kolossalt på den positive forældreopfattelse, hvis der formidles sober oplysning om, hvor almindelige de familiemæssige kriser er, hvor udbredt voldsanvendelsen er, hvilke årsager der hyppigt forekommer o.s.v., så skamfuldheden og privatiseringen af problemerne kan modvirkes.

Erfaringerne med døgnkontakten i København

Efter bistandsloven (og det tilknyttede cirkulære om rådgivning og tilsyn) har kommunerne pligt til at følge børns vilkår, at drive opsøgende virksomhed og at støtte forældrene til deres opdragelse af børnene.

I realiteten sker det ikke. Børnerådgivningscentre er overalt overbelastede, og der er lange ventetider, mens problemerne selv sagt udvikler sig til det værre. Hjælpehensigten opfyldes ikke, børns egne henvendelser (der erfaringsmæssigt først sker, når problemerne er store og akutte) tages ofte ikke alvorligt, og de fleste steder sender man blot børnene hjem igen.

Kun i København er der på grundlag af det nævnte cirkulære oprettet en krisehjælp, »døgnkontakten«.

Døgnkontakten har fungeret i 6 år. Den har plads til 8 børn og unge for kortere tid, indtil de kan vende hjem eller ekspederes andre steder hen. Belægningsprocenten har i den seneste tid været omkring 60, den gennemsnitlige opholdstid ca. 4 uger. Behovet er stigende.

De allerfleste klienter er i alderen 13–17 år. De kommer oftest af egen drift, undertiden dog ved politiets mellemkomst.

Sædvanligvis sker det først, efter at konflikterne har fået lov til at udvikle sig så langt, at de næsten er uløselige. Rådgivnings- og bistandsmulighederne kommer ind i alt for sen en fase. Det viser sig bl.a. ved, at kun ca. ¼ af døgnkontaktens klienter vender tilbage til familien (og denne andel er vigen-